

Колко е пораснал, колко е хубав, колко е възмъжал - си шушукаха удивени и не можеха да откъснат взор от високия, строен юноша.

Чак когато седна на рурху мекия китеник, Иваница почувствува страшната умора, с която се бе ^{ме}борил от дванадесет дни насам. От щастливия миг, когато доверчивата стража при Златната порта бе ^{про}пуснала благообразния находник на Каламодиос, Иваница бе живял само с една мисъл - Търново, Търново, Търново... И за да не бъде достигнат от неизтощената ромейска конница, той бе спал само по няколко часа в крепостите, които преграждаха по-важните кръстовища. А за да ~~достигне~~ по-скоро до Верея, от гдето вече можеше да се счита за спасен, той напусна широкия удобен друм на Загорските земи и скъси пътя си през затрупани със сняг долини и усои, край шеметни бездни и опасни планински гърла. Чак когато зърна гордите бойници на Хемските крепости, от устата му се изтръгна ликуващ вик.

А всега, сред топлината на бащиния дом и преданната любов на близките, той почувствува изведнъж как тежка умора превива измръзналото му, източено от глад и бавсъние тяло.

Пред очите му се мяркаха познати, сияещи лица, някой му изу заледените обуца, свалиха шапката, скарамангата, колана му, сложиха в ръцете му купа с топло мляко, малкият Асен полази по коленете му и се похвали с червения си дрозд, който скачаше уплашено в една малка сребърна клетка, ^{донесоха} ~~показаха~~ малкият Александър, чудеха се на смарагда, който искреше върху ръката му, трепереци от нежност пръсти докосваха лицето, косите, раменете му... Иваница дигна замрежения си от умора взор и видя някакво дребно гиздаво момиче, със светли като зюфири очи. Помъчи се да си спомни, къде го е виждал, но не можа. Момичето порумения